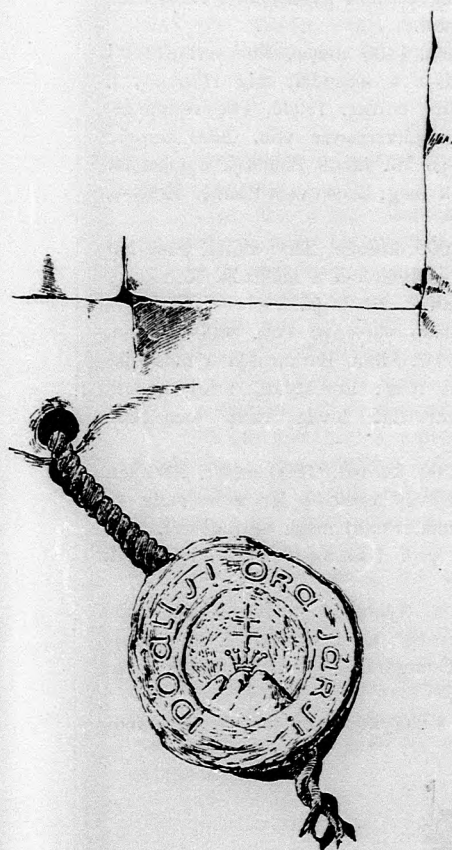

ELŐKELŐ: :VILÁG

• HETENKENT MEGJELENŐ FOLYÓIRAT.
• A MAGYAR NEMES-TÁRSASÁG SZÁMÁRA.

ELŐKELŐ VILÁG

hetenkint (szerdán) megjelenő szépirodalmi és társadalmi folyóirat a magyar nemes társaság számára.

Előfizetési ára: Egész évre 8.— Egyes szám —20	Szerkeszti és kiadja: Lengyel Gizella.	Szerk. és kiadóhivatal: BUDAPEST, VII. ker., István-út 40. szám.
--	--	--

Sport.

Szent István napján tartott budapesti lóversenyen mindenki feszült figyelemmel kísérte a Szent István-díjat, mely 60.000 koronát biztosított a győzőnek. A sportemberek teljes számmal jelentek meg s a hölgyközönség nagyobb volt, mint bármikor. Tömegesek voltak a vidéki s a legolcsóbb hely valóságos néparadat volt. A sorrend III. versenye volt a Szent István-díj, 1800 méter hosszú. A győztes Luczenbacher Miklós 5 éves Zászlós-a volt s így a 60.000 koronát ő vitte el gazdájának. Lovagolta Rumbold. Másodiknak érkezett Üchtritz Zs. báró 4 éves Nickerl-je, lovagolta Bulford S. 10.000 korona díjban részesült. A harmadik Mr. Newmarket 4 éves Malteser-je lett, lovagolta Gilchriszt 2000 korona tiszteletdíjat nyert. A győző ló idomítója is 2000 koronát kapott.

Ugyan ebben a versenyben futottak még: Harkányi I. báró 4 éves Vivó-ja, ugyan annak 4 éves Jablanicája, Springer G. báró 4 éves Kulm-ja, Fränkel A. 4 éves Longchamps-a.

Luczenbacher pettendi ménéséből került ki az idei derby győztese is, — Pardon, valamint Bonvivant. A totalizátor forgalma ebben a futásban mindössze 57 ezer forint volt, melyből 18.000 forintot tettek helyre, 39 ezer forintot győzelemre, Az összes versenyekben a forgalom meghaladta a 130.000 forintot.

Az első verseny a Csömöri-díj volt. 3000 korona, 1400 méter. Első lett Károlyi I. gróf 3 éves André-je, Esterházy B. gróf Felsőföldi-je a második, míg Hunyady I. gróf 4 éves Füle-je a harmadik. Futottak még Roundthe corner, Triole, The Winnings.

A második verseny A nyeretlen háromévesek gátversenye volt. 2000 korona, 2400 méter. Első lett Üchtritz Zsigmond báró Kup-ja. Mr. Janoff Bandá-ja a második és Pálffy M. herceg Albatros-sa a harmadik. Futottak még: Blaskovich Elemér Erély-e, Geist G. Cicá-ja.

A negyedik verseny Az eladó verseny volt. 2000 korona, 2800 méter. Első lett Jankovich Bésán Gy. 3 éves Eregy-e, Geist G. 3 éves Bokros-a a második. Rohonczy G. 4 éves Árkádiá-ja a harmadik. Futott még: Egyedi A. Hadur-ja.

Az ötödik verseny A nyeretlen kétévesek eladó versenye volt. 2000 korona, 1400 méter. Első lett Harkányi A. báró Baltazar-ja. Mr. Siltón Barkarol-ja a második, Eszterházy F. gróf Ucalegon-ja a harmadik. Futott még: Borostyán, Fonyód, Des Grieux, Melella, Adj' Isten, Sirius. A győztes lovat Lád lovag vette meg 1000 koronáért.

A hatodik verseny a Welter-handicap volt. 2000 korona, 1000 méter. Első lett Battyányi E. gróf 3 éves Gaudriole-ja. Geiszt G. 3 éves Rézszes-e lett a második és Marghiloman A. 4 éves La belle Marion-ja a harmadik. Futott még: Springer G. báró Feerie-je, Üchtritz báró Perle rose-ja, Eszterházy gróf Bánatos-a és Wahrman R. Daniette-je.

Az utolsó vagy is a hetedik verseny volt a Nyeretlen kétévesek-díja 2000 korona, 1000 méter. Első lett Festetich T. gróf Bercense-je. Königswarter H. Philister-je lett a második, míg a harmadik Battyányi E. gróf Gourgandine-je lett. Futottak még: Coribrod, Boldog, Trappist, Orkán, Malice és Ardeal.

Bár ezek a futtatások is elég érdekesek voltak, a nagyközönség még is közömbös volt irántuk.

ELŐKELŐ VILÁG

Szerkeszti és kiadja: LENGVEL GIZELLA.

Erzsébet.

Él, mert élteti a hű emlékezet.

Most, a mikor országszerte oly őszinte örömmel ünnepeltük Felséges királyunk születésnapját, fájdalmasabbá válik az a bús emlékezet, a mely visszavisszatér a legelső magyar asszony szomorú sirjához.

Nemsokára az ősz hűvös szele süvölt végig a világon s a fák sóhajtva hullatják le sárguló leveleiket.

Igen, hervad már ligetünk, tarlott bokrai közt sárga levél zörög; de a bús avaron még egyszer kinyílnak a virágok, kigyúlnak az emlékezet mécesei ama szomorú napon, a mikor egy évvel ezelőtt oly nehéz gyász szakadt erre a nemzetre.

Már is országszerte készülnek a gyász bánatos ünnepére, hogy halálának évfordulóján koszorút fonjanak Erzsébet királyné képe köré.

Budapest, az ország minden városa és falva megkondítja a gyász siró, bűgő harangjait s újra felzokog az ének:

„Oh! hol vagy magyarok tündöklő csillaga!”

Hiába keressünk a trónon, a melynek ékessége voltál. üres az; hiába kutatunk a magas ég messzeségében, nem láthatunk; ezen a földön nekünk csak egy helyütt vagy, de ott aztán élsz, élni fogsz örök ifjúságban, soha nem lohadó szeretetben: a mi szívünkben, magyarok szívében!

* * *

Szeptember 9 én járta át az ő szívét a tör, a melynek dőfését újra érezzük ezen a napon.

Ujra érzi e lap szerkesztősége és közönsége, a mely kegyeletének és fájdalmának szép és megható emlékét ezen a napon mutatja be a nemzetnek.

A részvétalbum munkálatai a jövő hétig teljesen bevégeződnek. A festő már az utolsó esetvonásokat teszi a czimképen, a mely minden tekintetben eredeti, minden kifejező, gyönyörű alkotás lesz.

Ekkorra elkészülnek a kaligraphikusok is az aláírók névsorával, mire az album a könyvkötőhöz kerül, hogy az egészet méltó keretbe foglalja.

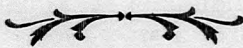
A mint az album elkészült, rögtön közszemlére állítjuk.

Az albumot hű és művészi lenyomatban, a mint már jeleztük, emlékül a közönség is megszerezheti 5 koronáért.

Addig is kérjük mindazokat, a kik a hódoló részvétirathoz csatlakozni akarnak, hogy aláírásaikat mielőbb juttassák el szerkesztőségünkhöz.

A jövő hó, vagyis szeptember 8-ig megujtjuk a határidőt mindazoknak a nemeskeblű hölgyeknek, kik aláírásaikat a részvét album lapjain megörökíteni óhajtják.

Nem hiúság, nem tündökölni készítő vágy sarkalja keblünket, hogy nevünk a magas trón zsámolyához jusson, hanem azon tántoríthatlan mély bánatunk kifejezése, melylyel csekélységünk annak a nagy szellemnek kíván adózni, ki nem csak hazánkat, hanem az egész világot szeretett szívébe zárta! Fel nemes hölgyei nemzetünknek, járuljatok az oltárhoz, melyen hódolatunk soha el nem alvó lángja lobog!

„Két királyok hava.“

Mint hogy a földön mi sem történik véletlenül, csak a mi korlátolt elménk fogja föl úgy az örök gondviselés bölcs intézkedéseit, mert hát szemünk bele nem tekinthet; ám szemeink gyarlóságát pótolja a hit, a mely emberi sorsunk minden fordulatai között megnyugszik a nagy Isten akaratában.

Ebben a mi katolikus hitünkben nem a véletlen szeszélyének tudjuk be azt, hogy a magyar első, örökké nagy és szent királya emlékét akkor ünnepelheti; a mikor az Isten áldását betakarította; még kevésbé tudhatjuk be a véletlennek azt, hogy Szent István király hetében ünnepelhetjük az ő koronáját viselő, dicsőséggel és jóssággal most uralkodó királyunk születésének az évfordulóját.

Nem véletlen ez, hanem intelem volt a sorstól.

Most uralkodó királyunk volt az, a ki Szent István koronáját fejére téve, ennek a nyolcz százados koronának visszaszerezte a régi fényt, hatalmat és tiszteletet; ő az, a kiben Szent István hite s az ő hitével benne a magyar alkotmány szeretete és tisztelete ujhold erőben él.

Szent István király ünnepe és Ferencz József ő felsége születésnapjának évfordulója tehát nem véletlenből esik együvé, hanem azért, mert őket ugyanaz a szellem hevíti.

Természetes lesz tehát, ha az utókor hálája augusztus hónapját »két királyok havának« nevezi el.

Méltó tehát, hogy a mikor első, szent királyunk emlékének kegyelettel áldozunk, hálás szívvel gondoljunk az ő nemes utódjára, dicső királyunkra, a kinek a születésnapját világszerte igazi bensőséggel ünnepelték.

Szebben, őszintébb szavakkal nem tehetjük ezt, mint a magyar hivatalos lap, a »Budapesti Közlöny« tette, a mely augusztus 19-iki számában a következő sorokat szenteli jó királyunk születésnapjának:

»Ő Felsége a király születésének évfordulója nem csupán a jobbágyi hódolat szokásos szertartása, hanem sokkal inkább a nemzet hő szeretetéből fakadó hazafias ünnep, melyet a tűnő évek egyre bensőbbé és tartalmasabbá tesznek. *A tavalyi évforduló óta lefolyt esztendő is, mely Ő Felsége szerető nemes szívét, valamint a magyar nemzet fennkölt érzületét, oly váratlanul fájdalmas és balvégzetes csapással sújtotta, ismét csak nagy mértékben gyarapíthatta mindnyájunk háláját és hűségét,* látva a fölemelő példát, hogy az atyai szívű, igazságos királyt sem a hitvesi nagy fájdalom, sem az uralkodásnak gyakran nyomasztó gondja, sem az életkor súlyosbulása *nem bírják megrendíteni a kötelességek példamutató teljesítésében.* a népek javára irányuló munkáságban és a közjót fáradhatatlan előmozdításában. Nem alkalmi ünnep hódolati sugallatából, hanem a hála és szeretet hazafiasan táplált mély forrásából ered tehát nemzetünknek azon mindennapi imádsága, mely a gondviselés kegyelmétől esdve kéri, hogy *Királyunkat,* népeinek nagyielkü atyját, tövényeink és alkotmányunk hatalmas védőjét, az uralkodói és férfit érnyek messzire tündöklő mintaképét, még esztendők hosszú során keresztül áraszsza el minden áldásával: törhetetlen erővel és egészséggel, valamint bölcsességét és jósságát jutalmazza a legméltóbban: népeinek békéjével és meglegedésével!

Ez a hő imádság nyer külső kifejezést is az évfordulati ünnepeken, a mint nyert tegnap is, midőn az égi kegyelem megengedte, hogy Ő Felsége teljes lelki és testi erőben, népeinek benső hódolata és a művelt világ meghajoló tisztelete közt lépett áldásos élete 70-ik évének küszöbére. Nemcsak templomok és hivatalok, hanem mindenféle szívek ünnepe ez, melynek ájtata túlterjed a monarchia határain s élénk hangot kap küluralkodók diszebédjein. külföldi magyar és osztrák egyesületek, telepek ünnepein és a világ soknyelvű sajtójában. De sehol élénkebbet, a lelkek mélyéből melegebben eredőt, mint a hű magyar nemzet kebelében!»

Ez a kivánság annál melegebben és őszintébben tör elő a magyar keblekből, mert a katolikus vallás, a mely alkotmányunk és hazánk megdönthetetlen alapja, ezzel az évvel magyarországi diadalmos történetének nyolczadik évszázadát zárja le s ezt oly uralkodó alatt teheti, a ki a katolikus egyháznak mindenkor hű és buzgó fia igyekezett lenni, híven azokhoz a tradíciókhoz, a melyet apostoli szent királyunktól örökölt.

Ezeknek a tradícióknak ótalmában és dicsőségében még sokáig viselhesse boldogan Szent István koronáját.

Éljen a király!

Keresztény alapon.

Minden modern haladás a krisztusi tanban birja alapját. A szellemi fejlődés hajnalcsillaga ott ragyogott fel a bethlehemi kis gunyhó felett s meghozá kelet bölcsseit, hogy hódolatukat mutassák be a nyugat nagy prófétája előtt. Mert az Isten fia emberré lett, hogy megváltsa az egész világot; de isteni bölcsességének szikrája, a gondviselés csodálatos rendelése szerint nem ott lobbant lángra, hol bölcsője ringott. A keresztény világ központjává a golgotától távol fekvő Róma volt. Kelet exaltált, a miszticizmusra hajlandó népét, egy ideális vallásnak megnyernie könnyű leendett. De épen az bizonyítja a katolicizmus csodálandó erejét, hogy a klasszikus műveltség hazáját tudta legyőzni és hogy ott oly népek között teremtett kulturát, a hol és a mely népek között annak még csirája sem volt meg.

Nem vagyok vakon született *laudator temporis acti*. Régi idők tisztos maradványait csodálom, ha csodálni valók, elítélem, ha elítélendők; de mindig levonom belőlük ama tanulságot, melyet mohos vagy poros valójuk hirdet. Viszont, nem hunyok szemet az újabb idők való haladása előtt sem. A mai tudomány, a mai műveltség alapján keresztény. Bűne csak az és vétke csak annyiban, a hogy és a mennyiben ezen tagadhatatlan alapot olykor eltagadni, a megismerhetetlenségig eltorzítani, csonkítani akarja.

A mit Európa dicső múltjában és fényes jelenében felmutatni képes, mind azt a katolikus egyháznak köszöni.

A szellemi újjábredés korszaka Európa történelmében összeesik a keresztény eszmék megizmosodásának korszakával. Mert *ezek* gyökeret vertek, azért indult meg *amaz*. A megifjúlt társadalom az egyház szilárd szikláján állva boldog, nyugodt, egészséges és megelégedett vala. De mikor e sziklát könnyelmű hevében, bizonytalan kutatások kedvéért elhagyta, elragadta ifjúságával járó gondatlansága, merész vállalkozásokra készíté heve. Az egyház pedig, bár mint gondos anya figyelmezteté ama veszélyekre, a melyekkel megküzdenie kell majd, mégis, mert *mindig barátja volt a szabad kutatásnak*, nem gátolá, sőt elősegíté előhaladásában.

Ma a katolikus egyház vállain nagyra növekedett társadalom, saját ideáinak gyöngye, törekény csolnakára szállott, hogy az élet tengerén önnállóan evezzen. A szenvedélyek, az elbizakodás, a túlcsigázott tudvány vihara hányja-veti csolnakát, mely irányt tévesztve révedez az élet tengerének látszólagos végtelenségében. Mindinkább eltávolodott a biztos révpárttól. A bős elemek játszanak vele. Tombol körötte a vihar, sajkáját végveszély fenyegeti, tornyosulnak felette a növekvő hullámok. Görcsös kezekkel kapaszkodik az istenített emberi tekintély, a liberálizmus szakadozó köteleibe. Még meg-megszóial lelkeben a lelkiismeret szava és szeme mereven tapad az egyház sziklájára. Kereste és megtalálta a veszélyt. S míg ajkán az öncsodálat, önbámulat mosolya ül, arcán leküzdhetetlen félelme tükröződik vissza. »*A gonosz szellemeket felidézni*« — mondá egykor boldog emlékü Simor herczegprimás — »*könnyű vállalat, sőtét helyükre visszaterelni: lic labor, hic opus*«. Sisifusi munka ez.

A felidézett vihar tovább tombol. Tűnik a csodálat mosolya és homályosúl a választ kereső szem és kékül az ajak; benső, kínzó fájdalmak járnak át egész valóját. »Európai, nemzetközi, népfaji, társadalmi kérdés; gazdasági, földművelési, ipar és kereskedelmi válság, a szerény birtokosok, mint az őszi levél hullanak; a nyomor és az éhség hazáiból nagy tömegek menekülnek, futnak; hozzá a már kész s a még készülő fegyverkezésnek, a bizalmatlanságnak már majd a fulladásig szorított gyűrűje; az, hogy a legjelentéktelenebb tény is lángot csaphat, a legkisebb figyelmetlenség is tüzet gyújthat, melynek pusztításait emberi elme számba venni sem képes«: ez a helyzet signaturája.

A társadalom betegen fekszik. És az óhajtott kikötő, a pusztán emberi tekintélyen alapuló tudás, mint a vándort csalogató lidércz, elérhetetlen neki. Kikötni nem tud és kikötni nem fog soha. »Csak Szent Péter széke s annak örököse, csak a bölcs, az igazságos, az engesztelő szent atya lehet a társadalmi, állami, a nemzetiségi, a nemzetközi bajok eloszlatója, a békés kibontakozás vezére, mert minden más magas, tiszteletreméltó tekintély ingadozásai és bizonytalanságai között ő az egyedül sértetlenül, egyedül csonkítatlanul fennálló tekintély a világon, a mely tekintély, a mint milliókat megindítani, úgy milliókat csillapítani is képes, ha egy feltétel beáll s ez az, hogy az államok, a társadalmak hajója a kereszt felé veszi irányát«. A szív elfásulhat, megszokhatja a szervezet a hosszas hánykódtatás okozta bajt, de nyugodt, de boldog *ily* viszonyok között csak *úgy* lenne, ha valóját megmásítania sikerülne. Ha az ember megszűnne

ember lenni, akkor evezhetne csak biztosan az élet veszélyes tengerén: *hit és remény nélkül!* De az ember ember marad mindig. S bár képzete, szelleme kitör, teste meghunyászkodottan készti leszállani a képzelt trónról. A mai műveltség megállhat és megfog állani és az ember ismét boldog, nyugodt, egészséges és megelégedett leszen, ha kimondja Ádámmal a bűnbánó szót:

Uram, legyőztél! Im! porban vagyok
Nélküled, ellened hiába vívek:
Emelj vagy sújts, kitárom keblemet!

Dedek Crescens Lajos.

Nyári ének.

Irta: Perényi Kálmán.

Jönnek-mennek a madarak,
A pillangók szállnak;
A bimbózás a halála,
Minden virágszállnak.

A lelkem is hogy virágzik,
Imígy szállni készül:
Hullogatja a szírmait
Gyászos szemfödélül . . .

Szálló lepke a virágért,
A virág meg érte;
Oly szomorú történet ez —
S az én szívem, bohó szívem
Mégis átalélte!

Csacsi.

Irta: Fenyő Gyula.

Vége!
Mindennek vége van!
Csalódtam.

Én csalódtam, a ki annyi ideig tanulmányoztam a nőket, azt hittem minden válfaját ismerem már a művelt hölgynek, a természet egyszerű gyermekét, a mesterkelt jellemeket, a szeszély alakot, a szenvedélyes állatkákat, kérem a legszebb értelemben venni, például az „aranyos bogárcák“-at, a „pajkos cziczák“-at, a „szerelmes galambkák“-at, a „kecses őzikék“-et, nos, nem mind állatkák ezek?

Tehát tanulmányoztam és — kiismertem, megismertem, fölismertem őket

Nő mind végre is fetsóhajtottam utoljára, mint elfáradt botanikus és mint kiüresedett tárczájú halandó, ismételvén a visszaemlékezésnél a költő mondását:

„Asszony vagy, a leggyarlóbb!“

Végre, óh boldogság, megismertelek téged. És megbocsátottam a többinek gyarlóságát a te tökéletességédért, a te szépségédért, a te lelkednek kincses tárháza gazdaggá tett, szédültem a boldogságtól. De bekövetkezett a megpróbáltatás, a kétely ördöge suhant szívembe egy napon, a mikor biztosan tudtad, hogy jövök, nem találtalak otthon, életem tündére. Ha virágra forró vizet öntenek üdítő locsolás helyett, ha virágzó tájat elver a jégeső, szóval hideg és meleg elemi csapások meg se közelítik ezt a rombolást, a mit egy ily váratlan hatás előidézhet.

Veszve van a világ, elsötétül minden, azaz csak egy bizonyos valakinek a szive van bajban.

Mit tegyek ?

Én velem történhetett ez ?

Én velem, a kit várni szoktak szívszakadva, most kicsuktak.

Betörjem az ajtót ?

Nem, ez nem lenne előkelő eljárás.

Ne jöjjenek többet ?

Nem, ez lehetetlen

Várjak míg megjön s akkor kitörjek, mint vihar ?

Nem, ez egészen Othellohoz hasonlítana, pedig senkit sem szeretek utánozni.

Erohanjak s eltűnök, hogy itt jártam ?

Nem, akkor rám fogja, hogy én mulasztottam az időt s szemembe mondja, hogy várt; óh asszonyok, miként lehessen kifogni rajtatok!

Valamit tennem kell mégis, megvan, kirohanok a volt városligetbe s a leomlani készülő kiállítási vár alá bujok, talán rám szakad az én szívem megrázkódtató fájdalom sugárzásától.

Elkövetek valami világraszóló érzékenységet s megindítót.

„Es ezt a szerelem tevő“, az az átkos szerelem.

Pedig azért szeretem, ha megcsalt is szeretem, egész bolond vagyok.

Igyis-ugyis veszve vagyok, mennék is innen ajtajából, meg nem is, lábaim ide gyökereztek; de mi ez, a kulcslyukba picziny papírszelet bedugva.

Hah, mi ez, meg kell néznom, élet vagy halál, ő ír másnak, vagy más merészel valamit a kulcslyukba dugdosni, azt megfojtom.

Kezem erősen remeg, alig bírok magamon uralkodni.

Kihuzom, kisimítom a papírt.

Várnom kell néhány pillanatig, szememre futott a vér kinomban. Valahára visszanyertem férfias önuralmam, olvasom a sietve irt sorokat.

Az ő betűi.

Már a betűk látása is villanyáramot idéz elő egész testemben.

Lássuk mit ír a hűtlen . . .

„Mindjárt itthon leszek én édes, aranyos, drága, egyetlen csacsim, (no így már jól van, ez a „csacsi“ én vagyok, így szokott nevezni az édes) csak az adóhivatalba kellett mennem“.

Az adóhivatalban pedig sokan voltak a megidézettek, huszonötön mentek be előbb sorrend szerint, aztán jutott be az én bálványom (bejelenteni, hogy mennyi a keresete s mit bír fizetni adóba) elég, hogy reggel kilencz órától délelőtti féltizenkettőig vártam az ajtónál.

Nem mertem elibe menni, mert gondoltam elkerüljük egymást, vagy le talál szidni, hogy illetlenül viselem magam, hiányzik nálam az önuralom.

Hogy az idő teljék, ott az ajtajának küszöbénél azon gondolkodtam, miként irjam a választ az ő isteni bájos soraira.

Szakítottam zsebkönyvemből egy lapocskát s írónnal irtam, de nem tért rá mind, a mit gondoltam és éreztem, másik lapon folytattam. Egy lap a kulcslyukban, egy lap a kilincsre csavarva, egy lap az ajtó szélénél bedugva, no még egy lapra írok.

Picziny kéz nyúl a lap fölé, kezemet delejes érintéssel simítja.

— Óh, te csacsi, mit csinálsz, hiszen nem kell a világnak mindent tudni, még jó, hogy itt kaptalak, mielőtt más huzgálta volna ki a lapokat. Én neked csak a leg-szükségesebb néhány szót irtam, a mit mindenki tudhat . . .

— Te azt írod nyilvánosan, hogy száz csókot adsz nekem.

— Ne játszál a számokkal, mai világban mindent iszonyúan megadóztatnak.

— De tündérkém — hebegtem teljesen megzavarodva az ő lángelméjének nyilatkozataival szemben — én csak az igazságot irtam s az igazságot mindig férfias önérettel merem bevallani.

— Ugy, akarsz vallani, de az igazat ?

(Maga mellé vont a pamlagra.)

— Tudd meg, hogy nagyon szeretlek.

— Én is téged

(Csókok következnek.)

— Tudd meg — folytatja — hogy kérőm van.

— Mi, kérő? Oh, az égetni való!

— Hagyd el drágám, ég az úgy is, de bájos kikoszorazni, mit mondjak okúl, nagyon jóra való, derék, előkelő ember.

— Oh az akasz...

— No, no, te csacsi, valamit csak kell mondanom, ha mégis azt felelhetném, hogy már menyasszony vagyok!

Mikor a kérő egy idő múlva a válaszáért jött, tündérkém bemutatott neki:

— Itt a férjem.

Mindennek vége, de nem a nagyvilágnak, csak az én nőtlen szabadságomnak a helyett van egy aranyos, édes kis feleségem.

Olga.

Irta: Márki Imre.

Reád néztem, reám néztél
S az Isten tudja csak,
Szerelmessé tett bennünket
Egy röpké pillanat...

Megszerettem én azonnal
Hónál tisztább lelked:
Bűnös lelkem' a lelkedben
Megtisztítani kellett...

Megszerettél te azonnal
— Áldom azt a perczet;
De tán ezt se, szentek-szentje
Szánalomból tetted...

Ki a győztes?

Irta: Linde Olga.

Hogy már nem vagyok fiatal, azt tudom s hiába csűröm-csavarom, biz én már vén leány vagyok. Hogy még csak szépecske sem vagyok, azt ellenségeim állítják; de barátaim azt mondják, hogy legalább érdekes vagyok és ez nekem elég. Vőlegényem — csak rövid ideje, hogy az — körülbelül ezen tulajdonságomért választott magának.

— Hogy te nem vagy ifju — mellesleg legyen mondva — hét év, hat hónap és 12 nappal fiatalabb mint én, — rám nézve előny; mert ah! azok a fiatal leányok borzasztók! Neked legalább van fogalmad a házi gazdaságról! — Megtudod különböztetni a potykát a fogastól és azt is tudod, hogy a tyúk — mielőtt egy fél napig hiába főznéd puhára — fiatal-e? Bizonyos előnyeidtől eltekintve, örvendek, hogy nem vagy feltűnően szép; mert különben még azon gondolatra jöhetnék, hogy féltékeny lennék és ez a betegség felette kellemetlen és veszélyes. — Végre nem kapok anyóst — és utoljára is a szülőidtől kapandó örökséged, meg ment egész életemen át a pénz-zavartól.

Igy beszélt az én vőlegényem! Beláttam, hogy neki igaza van és én bátran kezet fogtam vele. Persze, hogy vannak sokszor kételyeim; de ő rendesen elszokta azokat oszlatni. Ily körülmények után csak nem fogom az ifju lányokat az ő balga cselekedeteikkel és éretlen logikáikkal magam felé helyezni? Nem, azt nem fogom tenni. Ebben a tekintetben nyugodt vagyok. — Csak egy gondolat bánt. Nevezetesen az, hogy neki anyja van, kinek az a kellemetlen szokása, hogy egy perczre sem tud egyedül lenni. S minthogy az én Károlyom az ő egyedüli fia és én az ő jövődöbelije vagyok, azt hiszem, hogy nekem is lesz a háznál jogom. S ime az ő szeretetreméltó édes anyja azon gondolatra jött, hogy gazdasszonyt fogad a házhoz.

Kurtán és röviden ezeknek a hölgyeknek épen oly joguk volna a háznál, mint nekem!

— Ön sem nem fiatal, sem nem szép. — Mondá jövődöbeli férjcském. Hó, hó, várjunk csak, hátha bele találna szeretni ebbe az új gazdasszonyba? De nem! Hátha mégis?

Van egy eszmém! Ismerem ellenszenvét az ifju lányok iránt s ebben a tekintetben még szerencse, hogy van egy távoli rokonom, egy ártatlan, fiatal, naiv teremtés, ki a szó szoros értelmében mind ezen tulajdonokkal bir.

Azonnal irok neki. Ő el fog jönni.

Nyolcz nappal később!

— Itt vagyok kedves nénikém! Szivemből köszönöm, hogy meghívtál. Kiváncsi vagyok tudni, hogy mivel lehetek szolgálatodra?

— Hallgass rám Ulrika. A mint tudod, el vagyok jegyezve. Van egy vőlegényem és egy anyósnm. Ezen nagyrabecsült hölgynek ajánlani foglak mint gazdasszonyt; de előre mondom, semmi esetre sem szabad meg mondanod, hogy unokahugom vagy; mert az én Károlyom, mint nagybácsid, még lekötelezve érezhetné magát irántad. Aztán ezeket a szöke hajfűrtöket nem szabad ily divatosan fodoritnod, hanem hosszu fonatokban. Így legalább is pár évvel fiatalabbnak fogsz látszani. Harmadszor menyegzőm napján 600 koronát fogok részedre deponálni, ha vőlegényemnek nem állsz az utjában. De ha te — a mi elkerülhetetlen — találkoznál vele, rövid feleleteket fogsz neki adni. Ne játszad az úrhölgyet, hanem légy gyermekes, naiv, a milyen vagy.

— Köszönöm kedves nénikém. Rajta leszek, hogy a mamának tessek. Vőlegényed irányában pedig annyira tartózkodó leszek, a mint csak lehet.

Napok mulva Ulrika ezen kedvező feltételek mellett elfoglalta állását.

Az öreg hölgy ezen ifju, üde, víg teremtés által egészen el volt ragadtatva. Még Károly is meg volt elégedve jövődöbelje választásával.

A kicsike bizonyára nem zaklatta a mamát holmi aesthetikai kérdésekkel, sőt azon volt, hogy társalgás közben mint valami nagy tudós — mélyen hallgasson. Azon kívül nevetett, énekelt és fecsegett. Ha Károly kérdést intézett hozzá, szégyenletesen lesütötte szemeit, meg fogta kötöcskéjének csücskét és nevetélt. Vagy naiv feleleteket adott vagy épen semmit. És a mama azt mondta, hogy ő nemcsak bájos hanem okos is.

Tegnap Károly éppen akkor lépett a szobába, mikor menyasszonya arczképét vizsgálva, így szólt: »Bájos leány, épen hozzá illik!«

— No tessék — szólt Károly — hát nincs igazam, mikor ezeket az ifju leányokat balgáknak nevezem? Nagyon hizelgő! Az én menyasszonyom bájos és én hozzá illem! Czélzás akar ez lenni, kisasszony? Valóban oly öregnek nézek ki?

Ulrika jól érzi magát szerepében és mulatja magát. Az új nagybátyja határozottan kellemes hatással van reá. Bizonyosan hallhatta, hogy vannak öreg urak, a kik a fiatal leányokat szeretik, de hogy egy fiatal ember legvirágzóbb korában magának egy vén skatulyát válasszon, nem hitte. Különös ízlés!

— Kisasszony, legyen oly szives — mondá Károly — és olvasson fel valamit a mamának.

— Szivesen, Takács úr!

— Szabad lesz hallgatnom, kisasszony?

— Oh nem, Takács úr, bocsásson meg... de... pauza — akkor én nem fogok olvasni.

Ostoba, balga teremtés — gondolta magában Károly és boszankodott.

— Menj csak az én szeretett nénikémhez, édes bácsikám! — mormolá a kis manó.

Takácsné asszonynak volt egy unokaöcsese, egy víg diák. Ez az unokaöcs, mióta Ulrika a háznál van, minden nap eljön. Most azonban szó sincs a tanulóról és épen azért meg van engedve a tréfa. Ulrika fel is használja az alkalmat és gazdagon kárpótolja magát. A nevetés oly jókedvűen hangzik, oly boldogan csattog, hogy a ki nem ismerné őket, bátran azt mondhatná, hogy szeretik egymást. Pedig ellenkezőleg áll a dolog, azon tételődnek, hogy a boldog vőlegény szívének melyik rejtekébe jutott be a kedves nénike?

Károly sokszor hallotta ezen ezüstcsengésű kacagást. S ha ilyenkor a szobába nyitott, az ifju leány hirtelen lesütött szemekkel ült a széken. Ismételt kérdéseire »igen« vagy »nem«-mel felelt.

— Ostobaság — mondá Károly — vagy lehetséges volna az, a mit a multkor

menyasszonyom mondott, hogy ez az ifju gyermekpár szeretné egymást. Nem, az lehetetlen s ha még úgy is volna, ennek nem szabad megtörténnie!

Szegény nénike!!

Nagyon meg volt elégedve az ő unokahúgával. Milyen ártatlanul űlt a múltkor az asztalnál, mily bátortalanul koczkáztatott — mellesleg legyen mondva — egy pár naiv kérdést.

— Nos, nem sejtess semmit? Nem vetted észre, hogy mily sóvárgó pillantásokat vetett a bácsikára?

Ezen időtől fogva Károly gyakran felkereste a leányt s oly csendesen lépett a szobába — mikor azt hitte, hogy egyedül van — mint a szellem.

Csendesen leült előtte és nézte a mint az itt-ott munkáját végezte.

Ha egyszer a leány akaratlanul felpillantott reá és Károly kérdő pillantásaival találkozott, majd elpirult, majd halvány lett. Károly azt hitte, hogy szégyenli magát ez a gondolatlan gyermek, mert szeret. Oh a nagybácsi!

A gyűrű, az a széles karika gyűrű kárörvendve fénylik az ujján és úgy érzi magát, mintha ezer kis csacsogó ördögfiu ugrana ki belőle, kik körülfogják: »Ez a te büntetésed, az ifjuság az ifjuság mellett marad! Szegény öreg! Ets! ets!

Fájdalmasan felsóhajtott.

— Mi lelte őnt Takács ur? — kérdé az ifju leány résztvevőleg.

— Mi lelt? Sóhajtok, igen sóhajtok elvesztett, de még le nem bilincselte ifjuságom után, melyet az ön személyében oly sugározva látok szemeim előtt. — Közel lépett az ifju leányhoz, megfogta mind a két kezét és mélyen a szeme közé nézve, majdnem fuldokló hangon kérdé:

— Mondja csak Ulrika, szereti ön az én öcsémet?

A leány nem tudott hirtelen feleletet adni, mert mint egy fenyegető menydörgős menykő, ott állt az ajtóban a nénike!

Mint a villám, oly gyorsan menekült ki a szorongatott leányka.

— Ah, ily bizalmas párbeszéd közepett kell tégedet találnom avval a kötelességét nem ismerő teremtéssel? Ez a te ellenszenved a fiatal leányok iránt? Egy-egy pillanatra persze az ifjuság és a szépség előnyösebbnek tetszik, nemde?

— Várjcsak, majd megmutatom, hogy ez a leány azonnal vissza fog térni az anyjához és te három hét alatt egybekelsz velem.

— Bocsáss meg, hogy én is mondhassak valamit. Hallgass meg. Ulrika semmi esetre sem hibás, én voltam az, a ki őt felkereste. És ekkor annak a tudásához jutottam, hogy az ifjuság és szépség határozottan előny.

— Ugy? Előny?! Köszönöm! Most még hugommal lesz egy pár szóm, még pedig egyedül. Ulrika! Azonnal jöjj be. Mond, te semmireva ó teremtés, ez a köszönet?! Nem parancsoltam meg neked, hogy félénk, naiv és gyermekes légy? És e helyett te kokett, raffinrozott vagy és az én Károlyomat hálódba csalód! Azonnal pakkold össze holmidat és menj anyádhoz.

— Megállj nénikém! Engedd megmondanom, hogy én nem megyek! Takácsné asszony meg van velem elégedve és szeret. A mi Károlyt illeti, nos, kedves nénikém nekem szintén az az izlésem van, a mi neked, én is szeretem őt. Lássuk hát, ki lesz kettőnk közül a győztes? Te a te, vagy én az én előnyömmel?

Yrodalom.

Belencéressy Dezső »Dalok a zugból« cím alatt három részre oszló verskötetet ad ki szeptember hó végén. Előfizetési felhívásában a közönséghez folyamodik segítségért, bírálatért, mit is oly közvetlen, meleg hangon tesz, hogy egyénisége iránt már evvel is érdeklődést, rokonszenvet támaszt.

»Pusztai nóták«, »Szerelem« és »Vegyes költemények«-ből álló kötetének ára 1 frt, mit is szeptember hó 15-éig lakására (Budapest, VIII., Kerepesi-út 13. szám alá) kér küldeni.

Színház.

A Nemzeti színházat alapos renoválás alá vették s lázas sietséggel dolgoznak az átalakítási munkálatokon, hogy e hó 25-ig készen legyenek, a mennyiben akkor tartják meg az első próbát. Az első előadás szeptember 1-én lesz, a mikor az eddigi megállapodás szerint Bánk bán fog színre kerülni. Addig a művészek felhasználják az időt. A szünet igazság szerint a pihenés ideje lett volna, de a művészgárda jobbnak vélte azt vendégszereplésekre fordítani s be is járták az országot s csak egy részre pihent.

Márkus Emilia a múlt héten a budai szinkörben Dumas Kaméliás hölgyében lépett fel először, mely szerepében azonnal meghódította a közönséget, sorba következtek Romeo és Julia, melyben mint Julia frenetikus tapsokat idézett elő. Marianna, Idegen nő. Nóra, valamennyi mesteri alakítása volt a művésznőnek s a dicsőségen kívül szép jövődelmet biztosított a művésznőnek.

Ujházi Ede legutoljára a vidéken Rimaszombatban lépett fel Kis Pál szintársulatánál s három estén át meghódította művészetével a rimaszombati publikumot. Színre kerültek: Az országgyűlési szállás, A kölcson kért feleség és Péntek este vigjátokok. Végül a Czigányban Zsigát játszotta, mely alkalommal Ujházi jubilált is, a mennyiben augusztus 13-án múlt 30 éve, hogy a nemzeti színpadon Othellóban Jágót játszotta először. A színművészt nappal lakomákon, este pedig a színházban tüntették ki. Alig tért haza, már ismét a budai szinkörben folytatja vendégjátékait. Hétfőn a miniszter előszobájában játszta Knabe Jeremiás díjok szerepét és az országgyűlési szállást. Kedden Egy játszma piquet és a Kölssönkért feleségben, szerdán, a mai napon Pont Biquet családban s csütörtökön A nagyapóban bucsuzik.

A Magyar színházban 19-én szombaton kezdték meg az új idényt Herczeg Ferencz Gyurkovits leányaival, mely ez alkalommal hatvanharmadszor mulattatta a mulatni szerető Budapestet. Szent István napján Az aranylakodalom került színre 137-edszer.

A Népszínház is kinyitotta kapuit s megkezdte ismét pályafutását. Lilit adták, melyben ezuttal a czimszerepet Küry Klára játszotta. A közönség, mely megtöltötte a nézőteret, melegen fogadta kedvenczét s elárasztotta virágzapporral. Hegyi Aranka a Boszorkányvárban lépett fel s a közönség szünni nem akaró tapssal fogadta. Szent István napján a Betyár kendőjében remekelt. A jövő héten léptetik fel Blaha Sárkát Huszárcsinyben, melyben édesanyja feledhetlen markotányosnőjét fogja játszani.

A Városligeti szinkörben Sziklai Kornél, a Magyar színház tagja befejezte vendégszereplését s jutalomjátékául előadták a Denevér 1-ső, a Kornevillei harangok 3-dik és az Orpheus 2-dik felvonását s ezekben a külön válfaju operettekben bő alkalma nyílt a vendégnek művészi alakításait bemutatni.

A Kisfaludy színházban még mindig Sulamith opera a vonzó erő s az igazgató azon van, hogy szezon végeig megerje a 100 előadást. Mindennap zsufozásig megtelik a színház s talán éppen ez az oka, hogy a főváros nem akarja kiadni a szokásos szubvencziót, gondolván, hogy úgy is jó megy a társulat dolga, pedig erre a kis színházra nagyon rá férne az a kis szubvenczió; mert ha mindennap megteik is, akkor sem elég, hogy a főváros igényeinek megfelelő társulatot fentartson.

A ki gyűlöletet prédikál, nem léssen megváltó.

A boldogtalannak még az ég sem nyujthat semmit. Csillag csillag után tűnik fel esténként a boltozaton, de egyik sem ragyog a számára.

Ha az életet kedveled, úgy ne pazarold az időt, mert az idő azon szer, melyből az élet készül.

Az én bűnöm.

— Olasz regény. —

Irta: Cordelia.

Olaszból fordította: Dr. Cs. Papp József.

— Folytatás. —

IX.

„Férjet keresni!” Az 1875. évnek ez a jelszava. Mennyit kaczagtunk Margheritával ezen a hivatásunkon.

Ez kettőnk titka; komolyan tárgyaljuk; nagyszerűen mulatunk rajta.

Egyébiránt eleintén igen könnyű feladatnak látszott az nekem: valahányszor a tükörbe nézek, csinosabbnak, bájosabbnak találom magamat. Nem vagyok ugyan szépség, de madárijesztő sem vagyok. Ha utána vetem magamat, bizonyosan nem állhatnak ellen a fiatal emberek.

Ilyen gondolatokkal jelenek meg télen a társaságokban. A kivilágított termek nem kápráztatnak többé; nem sötöm le a szememet, mint valami iskolás leány; sőt ellenkezőleg, bátran nézek a fiatalemberek szeme közé, de mindjárt arra a tapasztalatra jutok, hogy nem a legkönnyebb feladat ám a figyelmüket magamra vonnom. Keményen ellenállanak valamennyien, sőt nem is törődnek velünk lányokkal, hanem a férjes asszonyok körül legyeskednek.

Kétségbeejtő állapot. Szégyenszemre látjuk, hogy olyan legénykéek maradnak nekünk, a kiknek még az álluk sem pelyhedzik, a kik bennünket nem vehetnek el feleségül s legfőljebb táncolni lehet velök. Ezeket mi leányok „lábak“-nak szoktuk nevezni s ha befejeztük velök a táncot, meghajlunk kissé előttük s azzal vége mindennek.

Magától értetődik, hogy felsül, a ki azok közt keres férjet, ha olyan kedves, olyan szép is az a lány, akár egy angyal. Ez még nem lenne valami nagy baj; de nagyobb baj ennél az, hogy valahányszor hazamegyünk a bálból, mindegyre ezt hajtja nagynéném:

— Tehát, Ilda, semmi kilátás?

— Semmi.

— Nagy ostobák vagytok ti, mai lányok, mondja Paolina néni s mérgesen lehányja magáról a köpenyt meg a gyémántjait.

— De, édes nagynéni, egy kis türelmet kérek. Csak nem mondhatom egyik vagy másik fialembernek, hogy: „Nos, vegyen feleségül!” Meglásd, majd elkövetkezik az a nap is.

— Igen, igen, türelm! — mormogta durczásan — csakhogy eljár az idő, én belefáradok és érzem, hogy nem vagyok képes tovább folytatni ezt az életet. Elvadtadtad magadtól a fiatalembereket. Már látom, hogy ha én magam nem avatkozom a dologba, soha sem jutsz főköttő alá.

Igy folyt ez szünet nélkül. Fájt az nekem, a mint észrevettem, hogy terhére vagyok a nagynénémnek, a ki minden áron férjhez akart adni. Biztosíthatom, hogy nem lettem volna nagyon válogatós.

Egy este nagy mozgolódás támadt a leányok között.

Egy fiatalember, de nem a közönségesek közül, bemutatkozott nálunk is.

Ruggedí báró. Akkor érkezett meg Japánból. Olyan messziről kellett jönni egy embernek, a ki velünk lányokkal is foglalkozzék. Ez igen különösnek tűnt fel mi előttünk s eleintén bizalmatlanul fogadtuk, de mikor észrevettük, hogy sokkal többet ér azoknál a divatbáboknál, a kik ránk sem néztek, határtalanul csodáltuk, sőt mondhatom, hogy a rajongásig lelkesedtünk érte.

Ugy, de ez a csodálat csak olyan volt, mint a minőt valamely kedves tanárunk iránt érez az ember az iskolában. Szíveink hangosan dobogtak, mikor hozzánk közeledett. Mindnyájunkat meghatott úti élményeinek elbeszélésével, mert kétszer körülutazta a világot és kifogyhatatlan volt az elbeszélésben.

(Folytatása következik.)

Æ hét története.

A király születésnapját Budapest polgársága és a katonaság fényesen megünnepelte. A budavári koronázó templomban istentisztelet és a vérmezőn katonai szemle volt. A főváros valamennyi templomában istentiszteletet tartottak. A középületeken nemzeti zászlók lengtek s az idegen államok képviselői is kitűzték lobogójukat. Budapesten kora reggel a várfokról ágyúdörgés hirdette az ünnepet s a katonaság zeneszó mellett vonult a díszszemlére. Nemcsak a főváros, hanem az egész ország megünnepelte a király születése napját. A miniszterelnök díszebédet adott, melyre hivatalosak voltak: a heczeg-primás, a miniszterek, a főrendiház és a képviselőház elnökei, a bíróság elnökei, Pestmegye főispánja, a hadsereg főtitkárja, a tudomány notabilitásai, a polgármesterek, a papság és a budapesti újságírók elnökei.

A gyöngélkedő miniszterelnököt Lukács László miniszter helyettesítette s mondta az egyetlen pohárköszöntőt a királynak. Lobkovitz herceg hadtestparancsnok is ebédet adott a király születése napja alkalmából.

Bécsben a király születése napja alkalmából 24 ágyúlövést tettek s katonai zenekarok járták be a várost. A hivatalos istentisztelet a Szent István templomban volt, a melyen megjelentek a miniszterek, a hatóságok fejei, a polgármester és a község tagjai. A hivatalos épületek fel voltak lobogózva. A király születésnapját a külföldön számos helyen megünnepelelték.

Vilmos császár felséges urunk születése napja alkalmából díszebédet adott Wilhelms-hőhében, a melyen a császár és császárnén kívül részt vettek: Frigyes Lipót herceg és neje, a legmagasabb kíséret tagjai, a parancsnok tábornok, Szögyény-Marich László nagykövet személyzetével együtt. A császár rendkívül meglehetősen felkészült mondott felséges királyunkra.

A király a megállapított udvari utazási tervek szerint szeptember közepén a Balatonvidékre megy s 13-án érkezik Pápára s onnan Csothára indul, hogy az ott tartandó hadgyakorlatokon részt vegyen.

Londonból azt újságolják, hogy október havában királyunk, I. Ferencz József, Vilmos császár és Miklós czár Skiernievicében találkozni fognak. A találkozás alkalmával a környéken nagy vadászat lesz.

A király Wenckheim Stefánia grófnőnek a brünni Mária-Schul világi nemes hölgyintézet tiszteletbeli hölgyének a jótékonykodás terén szerzett érdemei elismerésül a II. osztályú Erzsébet-rendet adományozta.

A király özvegy Zichy Rezsőné, született Péchy Jakolina grófnőnek a jótékonykodás terén szerzett érdemei elismerésül az I. osztályú Erzsébet-rendet adományozta.

A király De Montgomery asszonyt, a kinek alkalmi ódáját boldogult királynénk cap-martini emlékszobra leleplezésekor nagy hatással szavalta el, kitüntette. Ajándékot küldött neki azért a szép költeményért, mely nemes szívét megragadta. Az ajándék tömör arany karperecz, közepén gyémántokkal körülfogott medaillonnal, a melynek belsejében Erzsébet királyné művészi kivitelű arcképe van.

De Montgomery asszony egyike a legelőkelőbb párisi hölgyeknek. Szeretettel foglalkozik a költészettel, eddig már több verskötete és egy operája is megjelent.

A király Menther Gyula, nádásd-ladányi uradalmi gazdatisztnak valamint törvényes utódainak régi magyar nemességük épségben tartása mellett a »puszta-zámori« nemesi előnevet adományozta. — Bock János nyugalmazott államvasuti felügyelőt, a vasutügy terén szerzett érdemei elismerésül a Ferencz József-rend lovagkeresztjével tüntette ki. — Dr. Horváth Ödön egyetemi magántanárt, a tanügy és a közművelődés terén szer-

zett érdemei elismerésül a királyi tanácsosi címmel tüntette ki. — Csató János királyi tanácsosnak, Alsó-Fehérmegye alispánjának sok évi hű és jeles szolgálatai elismerésül a III. osztályú vaskoronarendet adományozta.

József Ágost főherceg nejével Kis-Tapolcsányból Budapesten keresztül Alcsuthra utazott.

Stefánia özvegy trónörökösne Schwabachban a hesseni nagyherceget és nejét s később valószínűleg Vilmos császár látogatását is fogadja.

Boldogult emlékű Rudolf trónörökösünk tizenhat éves árvája, Erzsébet főhercegnő Nagy-Boldogasszony napján a salzkammerguti női háziipar fejlesztő egyesület évi kiállításán, mint az uralkodóház képviselője jelent meg s azt a szokásos szertartás mellett megnyitotta.

Frigyes főherceg nagy vadászatokot tart az idén bellyei uradalmában s hogy személyes meggyőződést szerezzen a vadállományról, személyesen utazott a baranyamegyei Latkafalura, onnan pedig kocsin a kőrös erdőbe. A jelentésben arról értesült, hogy sok a szarvas s így szeptember elején nagy vendégség lesz az uradalomban s már előre gondolható, hogy a teríték meglepő lesz.

Fülöp orleánsi herceg nejével, Mária főhercegnővel a múlt hetet Kis-Jenőn töltötte. A főhercegnő nevenapján a kis-jenői templomban mise tartott. A főherceg pedig ott tartózkodása alatt a somosi pagonyban, a gyarmati és a feszi erdőkben vadászott. Az eredmény kitűnő volt. Kis-Jenőről Alcsuthra utaztak József főherceg családja látogatására.

Rohonczy György altábornagy térparancsnok aug. 16-án hétheti szabadságra felső-pulyai birtokára utazott. Távollétében Schneller Arnold vezérőrnagy helyettesíti.

Széchenyi Andor Pál gróf és neje, született Csekonics Andrea grófnő négy hónapos gyermekük véletlen mérgezés következtében meghalt.

Az eset a következő: A gyermeknél valami csekély változás mutatkozott. Dr. Fülöp, a házi orvos befelelendezést tartott szükségesnek és kétféle szert rendelt a gyógyszerértékből; borsavas oldatot és karbol savat a fertőtlenítésre. A gyógyszerész a cziméket összezsírta. A doktor megbízott az üvegesékben s végbe vitte a műtétet. A fiucska a befelelendezés után nyomban rosszul lett s mire az orvos rá jött a tévedésre, már késő volt. A szülők ezalatt távol voltak s mire haza jöttek, már csak holt gyermeküket találták.

Nagy Boldogasszony napján avatta Vaszary Kolos hercegprimás apáttá dr. Nemes Antal budavári plébánost. A Mátyástemplom zsufolásig megtelt. A templom előtt óriási tömeg várta a hercegprimást, a ki titkárával Kohl Medárd pápai praelátussal érkezett diszhintóján a templom elé. Az ünnepi nagymisé a bibornok fényes segédlettel végezte. A mise alatt az egyházi énekkar Vavrincez Mór vezénylete alatt Bogisich Mihálynak régi egyházdalát adta elő. Az evangélium után következett az új apát fölavatása. A szertartás után a hercegprimás díszebédet adott. A mise után toronyzene volt.

A kőbányai plébánosi állásra öten pályáztak: Böschatt János, budapest-kőbányai helyettes lelkész, Novák István, budapest-erzsébetvárosi, Tihanyi Károly budapest vízivárosi, és dr. Bundala János budapest-józsefvárosi segédlelkészek. Ötödik folyamodó Hock János, veszprémmegyei áldozár és országgyűlési képviselő.

A sümegvidéki vöröskeresztesegyesület és a sümegi jótékony nőegyesület tagjai nagy számmal gyűltek össze folyó hó 13-án délelőtt szentmártoni Darnay Kajetánné lakásán és innen testüleg vonultak a plébániára, hogy bucsut vegyenek Mild Mihály prépost-plébánostól, a ki a vöröskeresztesegyesületnek tagja, a jótékony nőegyesületnek

társelnöke. Első sorban Darnay Kajetánné, a vöröskereszt, utána Székely Gusztávné, a jótékonynőegyesület elnöke mondott köszönetet azért az odaadó támogatásért a melyben a távozó plébános a sümegi hölgyeket emberbaráti nemes munkájokban támogatta s kívánták neki Isten áldását a nyugalom éveire. Az ősz papot mélyen meghatotta a hölgyek ovációja s midőn ezért hálás köszönetet mondott, egyszersmind biztosította őket, hogy magasztos hivatásuk gyakorlásában ezután is támogatni fogja őket.

Luzsnai és regliczei Luzsénszky József báró folyó hó 14-én hetven éves korában Nagy-Róczén elhunyt. Az elhunytat kiterjedt, előkelő rokonság gyászolja, köztük a Luzsénszky bárói, Clonbourgh grófi és Szentmiklóssy családok.

Szabad Ferencz kassai székesegyházi nagyprépost és kanonok, kassai plébános és aranymisés áldozópap augusztus 15-én 84 éves korában Kassán meghalt.

Divéky István nyugalmazott nézsai plébános 84 éves korában elhunyt Vadkerten.

Werchota Anna stájer költőnő királyunk radmeri vadászatairól a következő epizódot írja: A király rendesen a vadregényes Weisenbachl nevű hegyszakadéokban szokott vadászni. A király, a ki maga viszi puskáját, rendesen elől megy. Meglehetősen veszélyes helyeken visz az út kersztül s mikorra a király feljut a leshelyre, ugyancsak kifárad, de azért nem veszíti el jókedvét. Nemsokára elkezdődik a hajtás s minthogy a hajtók közül nem mindegyik ismeri a királyt, egy Franczl nevű hajtó rákiált:

— Hé, vadász úr, várják kend egy kicsit, éppen most mén arra egy nagy zerge!

A király hirtelen megfordul, rá lő, de már késő, a zerge eliramlik. A hajtó bosszusan kiált oda:

— No látja, ugy-e nem talált?

A király rádúpláz és a zerge felbukik. Azután visszakíált a hajtónak:

— No látja, ugy-e, hogy eltaláltam!

Egy másik hajtó megéhezett és leült tarisznyázní. Épp arra megy a király és mosolyogva szólítja:

— Jól esik komám?

— Jól bizony — feleli a hajtó tele szájjal — akar-e kend belőle?

— Köszönöm jó ember, egyél magad — felelte a király jóízűen nevetve és általános a hahota, mikor a király elbeszéli környezetének az ő apró kalandjait.

Szerkesztői üzenetek.

Sz. Olga. Nagyságod érdeklődése megörvendeztetett. Előfizetése még nem késett. Különben is elhatároztuk, hogy a diszalbum kiállításáig — szeptember 8-ig fogadunk el előfizetéseket. Az előfizetési határidő meghosszabbításának oka az ország több részén támadt fokozottabb érdeklődés. A többiekre nézve ma még nincs módunkban felelni.

B. I. A verseket — hál' Istennek megkaptuk. Mondjuk hál' Istennek — mert igazán sok furcsa színt hozott ebbe a szürke redakcióba. Megzavarta nem a nyugalmunkat — de békés együttlétünket. Ugy-e hihetetlen? Nehány ártatlan versike, a mely alig haladja meg a 300-as számot, egy elég folyékony irással bírónak alig három heti munkája — képes legyen fejtetőre állítani egy sereg komoly embert. — Nem azt akarjuk ezzel mondani, hogy az a sok vers teljesen nélkülözi a melegséget, érzelmét, hanem, hogy kár oly ritkán vetni a gondolatot. Nem kell fukarkodni — 300 helyett kettőbe tegye — s élvezhetővé válik — a kettő.

Schön Géza urnak. A »boheme asszony nál« való csevegés gátolt bennünket őhajtásunk szerinti ígéretünk beváltásában, mit ezennel bocsánat kéréssel teszünk jóvá. A kérdéses ív a mai postával megy. Szíves üdvözlötet.

S. E. Tasnád. (Szilágymegye.) Igazán nem tudjuk az Isten áldása hogyan ér. Legyen szíves és tudassa teljes címét, erre szükségünk van. Névtelen hősnek csak taláalomra állit emléket az utód.

